

Актриса. При вашемъ испытаномъ знаніи дѣла все поѣдетъ хорошо.

Директоръ.

Скажу тебѣ объ Этомъ откровенно:
Передъ судомъ цѣнителей искусствъ,
Я ни во что умѣлось нашу ставлю,
И самый образованный художникъ
Питаеть недовѣріе къ себѣ.

Актриса. Это такъ. Приказывайте же съ чего начать.

Директоръ. Съ чего начать? Ну разумѣется съ пѣсни, которая настроила бы благопріятно слухъ зрителей.

Актриса. Какое врѣмя года должна я выбрать для начала?

Директоръ. Конечно только-що наступившее, приглашающее къ наслажденію, жаркое лѣто.

Потому что пришли
Дни, когда освѣщаетъ купанье
И лѣсной вѣтерокъ ароматомъ цвѣтовъ
И подъ пѣнью листьы [напоенъ
Въ часъ вечерніи такъ сладостенъ сонъ.

На български има два различни прѣвода на „Фаустъ“. И въ двата еднакво е прѣдаденъ „Прологътъ въ театра“: изъ този „Прологъ“ именно се прокарватъ аналогични нѣща, каквито четемъ въ „Сакунтала“. Разговорътъ се води между директорътъ на театра, поета и комикътъ. Смыслътъ на разговора се изчерпя съ това, че отъ една страна поетътъ иска да си остане жрецъ на чистото изкуство, а отъ друга — директорътъ желае да прѣдстави нѣщо, съ което да привлече повече публика, да я залъже и да ѝ достави удоволствие:

А главное, мой другъ, введите приключенья!

Смотрѣтъ для зрителя прямое наслажденья —